

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Eylül 2014
Sayı: 195

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

“Yeni Türkiye” masalına karnımız tok!

Koltukların yeniden paylaşılması sonrasında hükümet kuruldu. Eskisinden sadece dört kişi farklı olsa da, hükümetin “yeni” olduğu hatta Türkiye’de “yeni” bir dönemin başladığı söyleniyor. Önceden sadece Erdoğan’ı adım adım takip eden büyük kanallar ve gazetelerin işi zorlaştı, şimdi bir de yeni başbakanın reklamını da yapmak zorundalar.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Gerçi AKP hükümetlerinin icraatlarından memnun oldukları için bunda gönüllüler ama ikisi arasındaki dengeyi kaçırmamaları gerek. Üstelik, çıkar ve güç dengeleri her gün değişiyor. Örneğin eskiden Erdoğan'ın yönlendirdiği ve tüm patronlar için rant dağıtma merkezine dönüşen TOKİ'nin başında artık yeni başbakan var!

Büyük patronlar, tek ata oynamaz. Her türden, boydan, partiden siyasetçi satın alacak, her yere adam yerleştirecek kadar, işçilerinin sırtından para kazanıyorlar. Zaten sadece hükümet değil, düzenin çarkları patronlar için dönüyor. Hükümet değişmiş, başbakan, cumhurbaşkanı değişmiş ne kadar etkiler? Fabrikalarda, inşaatlarda, madenlerde, iş yerlerinde üretim durmadıktan, işçiler daha fazla ücret ve hak istemedikten sonra.

Her zaman, her yaptığına "yeni" diyen AKP hükümetleri, patronlar için yaptıklarında hiç de yeni değil. Grev yasaklamada, özelleştirmede, işçi haklarını kısıtlamada, kendisi gibi düşünmeyeni düşmen ilan etmede hiç "yeni" değil.

Yeni başbakan da işte bu geleneğin mirasçısı ve devamcısı olduğunu söylüyor. Devletin 1 trilyonunu zimmetine geçiren Erbakan'ın, 12 Eylül darbecilerinin has bakanı olan, madencilerin deyimiyle "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı" Özal'ın adı dillerinde. Hem de sanki bir iyi bir şeymiş gibi övünerek!

Bir de sürekli olarak "istikrar" ve "güçlü hükümet" vurgusu yapılıyor. Evet, 2009'da ekonomik büyüme Türkiye tarihinin dibini görmüş olsa da, kriz ve iç savaşta ülke kırıyasa ekonomik çöküş yok ama asıl istikrar, işçi sömürsünde hatta sömürü oranının artışında istikrar var. Kârdaki artış, çalışan sayısındaki artışın kat kat üstünde.

Kâr için hiçbir kanun ve kuralı tanımayan, devletin küçülmesinden, devlet harcamalarının azalmasından bahseden patronlar, güçlü hükümetten çok memnunar. Çünkü tüm yetkiyi; silahlı, ekonomik, hukuki ve sosyal gücü elinde toplayan hükümet, bu gücünü tek elden patronların tam hizmetine kullanıyor. Bir patron, bir kâr kokusu aldıysa, onu durduracak bir engel bırakılmıyor. Polisse polis, mahkemeyse mahkeme, hakkını arayan hükümetin gücünü hemen hissediyor.

Erdoğan, uzun yıllar patronlara çok iyi hizmet verdi; istedikleri işleri yapmaları için istedikleri tüm ayarlamaları yaptı. Kitleleri de kendi hükümetlerine destek verecek şekilde yönlendirdi. Tüm bu emeklerinin karşılığı olarak, bir üst makama terfi aldı. Yerine de 2003'te başdanışmanı, ardından milletvekili, 2011'de bakanı yaptığı, evinde kitaplarını okşamakla övünen en sadık takipçisini getirdi.

Davutoğlu hiç de yeni biri değil. Kıbrıs sorununu "çözmekle" işe başladı, Ermenistan, Suriye, Filistin sorunlarıyla devam etti. Başarılarını yaşayarak biliyoruz! Onun asıl başarısı, kendi hayal alemini gerçek zannetmesi olsa gerek. (03.09.2014)

Emekçinin Gündemi

Ekonomi gerçekten iyi mi?

Bankalar Birliği Risk Merkezi verilerine göre, yılın ilk beş ayında bireysel kredi ve kredi kartı borçlarını, taksitlerini ödemeyenler 618 bin kişiyi aştı. Ödenmeyen senet sayısı ise 1 milyonu geçti.

Ekonomik rakamlar, emekçiler için durumun hiç iyi olmadığını anlatıyor. Buna rağmen borçlanma yoluyla aileler ayakta durmaya çalışıyor. Artan borçlanma rakamları bunu doğruluyor.

Daha fazla borçlanamayan ve borçlarını ödeyemeyen ailelerde gerçek dramlar yaşanıyor. Örneğin son yıllarda patlayan intiharlar bunu anlatıyor. Resmi rakamlara göre; geçen yıl, %73'ü erkek, %27'si kadın olmak üzere, 3.189 kişi intihar etti. Normalde kadın intiharlarının daha yüksek olması gerekirken, tersinin olması, nedenlerin bireysel olmadığını anlatıyor. Hafta başında Boğaziçi köprüsünde son intihar yaşandı. İntiharı güya önlemesi gereken polisin, dalga çeker gibi fotoğraf çekmesi, devlet katında, ekonomik durumun neden olduğu sosyal sorunlara nasıl ilgisiz kaldığını gösterdi.

Ailelerin, borç bunalımı ve yaşam düzeylerinin düşüşünün bir sonucu da, çocuklara ve kadınlara yönelik şiddetin artışı, uyuşturucu kullanımının yaygınlaşması şeklinde kendini gösteriyor.

Buna karşın ekonomideki bozulmanın etkisinin hissedilmesini azaltan etkenlerden biri de artan sosyal yardımlar. Sosyal yardım

miktarı, son on yılda 15 kat arttı. Toplam 3 milyon 96 bini aşkın aile sağlıktan eğitime, konuttan maaşa kadar, bir çok biçimde devlet ve belediye bütçesinden sosyal yardım alıyor. Bu yardımlar, aileleri siyasi düzene iktidar partisine bağımlı kılarken, kötü yaşamlarına karşı tepki göstermesini de önüyor. Trafik kazasında bile ölen her devlet çalışanının “şehit” ilan edilmesi, bu nedenle.

Biraz daha şanslı olup işi olanlar için bile yaşam düzeyi fazla yükselemiyor. Özellikle ev satın alınmasının özendirilmesi, cep telefonu ve bilgisayarın yaygınlaştırılması gibi yollarla, ailelerin gelirlerinin önemli bir kısmı, yine patronların kasalarına dönüşüyor.

Elbette asgari ücret ve civarında ücretle çalışan işçiler ve yardımla ayakta duran aileler için durum daha da zor. En yoksullar, gelirlerinin üçte birini gıdaya, diğerini kiraya, kalanını da tüm diğer masraflara yettirmeye uğraşıyor.

Türk-İş'in son hesaplamalarına göre asgari ücret sadece 19 günlük harcamaya yetiyor. Hesabı abartılı kabul etsek bile işçi ailelerinin ağırlıklı kesiminin, patronların yararlandığı ekonomik büyümeden, patronlar gibi yararlanmadığı kesin.

Sanayi üretiminin tüm gelirdeki payının %18'den %15'e düşüşü, ekonomik büyümenin çarpık bir şekilde olduğunu gösteriyor. Buna rağmen Türkiye ekonomik açıdan 16'ncı sırada ama “insani gelişmişlik”

açısından, son iki yıldır 69'uncu sırada.

“İnsani gelişmişlik” ortalama ömür, eğitim, sağlık olanaklarından yararlanma düzeyini ölçüyor. İki düzey arasındaki büyük fark, olanak bulunmasına rağmen, kitlelerin olanaklardan yararlanmadığını gösteriyor. Örneğin Türkiye'de zorunlu eğitim 12 yıl olmasına rağmen, gerçekleşen ortalama eğitim süresi 7 yıl.

Benzer şekilde kişi başına gelir, 10 bin doların üzerinde deniyor ama şu veya bu şekilde çalışıp ayda 120 liradan az kazanan 3 milyonu aşkın insan var. Bu aşırı farklılıklar, sadece ekonominin kötü yönetiminden değil, asıl olarak bugünkü ekonomik düzenin kendisinden kaynaklanıyor.

Tüm bunlara rağmen siyasi ve ekonomik düzen kitlelerin desteğini alıyor: Daha güçlü ülke, güçlü ekonomi, dünyada söz sahibi olma... Tüm bunlara dini gericilik ve milliyetçilik de eklenince ekonomideki çıkmaz ve kötü gidişat şimdilik çok fazla göze batmıyor. Her “kötü söz” sahibi Türkiye ekonomisine zarar vermek isteyen, din düşmanı ve vatan haini şeklinde yaftalanıyor.

Yarın her şey daha kötü olmadan emekçilerin bu saçma gidişata dur demesi gerekiyor. Emekçileri ikna etme görevi ise bizlerin omuzlarında. Yeni, eşit ve adil toplumu yaratmanın başka yolu yok. (04.09.14)

Patron kârına bakıyor, sonuçları umurunda değil!

Özellikle Diyarbakır, Şanlıurfa, Batman, Mardin, Siirt ve Şırnak'ta elektrik kesintileri ve kesintilere karşı kitlelerin öfkeli tepkileri var.

Bu illerin, 1 milyon aboneli elektrik dağıtımını, geçtiğimiz yıl yazında 4 bakanın katıldığı törenle özelleştirildi. Gıdada Sinangil, Petek ürünleri, 5 inşaat şirketi ve Sinpaş'la ortaklığı olan, enerjide 2'si elektrik değişim şirketi, biri HES, biri doğalgaz ithalatı üzere 6 şirketi bulunan Tivnikli ailesine ait Eksim Holding'e bağlı DEDAŞ'a verildi. Özelleştirme sözleşmesindeki en önemli madde, kayıp-kaçak oranının azaltılmasıydı. Şirketin ilk icraatı ise ramazanda elektrik kesintilerine başlamak oldu. Ardından ev ve tarla baskınları geldi, sonra da kesintiler. Bugün 3 bini aşkın kişi, DEDAŞ tarafından, 3 yıl hapis cezası olan, kaçak elektrik kullandıkları gerekçesiyle mahkemelik.

Bölgede açılan su kuyulardan pompalarla su çekiliyor ve böylece binlerce hektarlık tarım arazisi sulanıyor. Elektrik kesinti-

siyle birlikte sulama da duruyor. Son bir ayda sadece Mardin'de Mezopotamya Ovası'nda ekilmiş olan 750 bin dönüm mısır, 100 bin dönüm pamuğun heba olduğu, zararın 1 milyon 200 bin liraya ulaştığı açıklandı. Hayvanlar da telef olma tehlikesiyle karşı karşıya. Gıda fiyatlarının uçtuğu bu günlere çok iyi denk geldi!

Yalnız çiftçiler değil, bazı hastahaneler ve evlerinde insanlar da yaz sıcaklarında elektriksizlikle mücadele ediyor.

DEDAŞ'ın sözcüsü, özelleştirmeden sonra, şirketin 97 milyon liralık yatırım yaptığını ve "kesintilerin sebebi aşırı tüketim ve borcunu ödememekte ısrarcı olan abonelerimizdir" diyor.

Zaten, kaçak harcanan elektriğin parası, faturalara paylaştırılıyor. Gerçek amaç, bir an önce kâra geçme isteğidir. DEDAŞ için 387 milyon lira ödeyen Eksim Holding, abonelerin birikmiş olan 600 milyonluk borcunu bir an önce tahsil etmek istiyor.

Bölgede zaten yaygın olan -%76 civarında- kaçak elektrik

kullanılması ve şirketin kâra geçmek için uzlaşmaya yanaşmadan, tüm geçmiş borç da dahil ödeme istemesiyle çiftçiler ve şirket karşı karşıya geldi. Sözde araya giren hükümet, zaten yeterli gelmeyen tarım destek paralarına DEDAŞ'ın el koymasını kararlaştırınca, çiftçiler yol kapatma eylemi yaptı. Çiftçiler geri adım atmayınca DEDAŞ elektrik vermeyi kabul etti.

Çiftçi birlikleri, DEDAŞ'ın fahiş fiyat çıkardığını açıkladı. DEDAŞ ortalama 9 bin lira isterken, çiftçiler, 100 dönüm pamuk için 3 bin 600-4 bin 800 lira ödeme gerektiğini hesaplıyor.

Özelleştirme sonrasında DEDAŞ'ın ilk mağdurları çiftçiler değil, işçileri olmuştu. Hemen taşeronlaşmaya gidilmiş ve 10 ay sonrasında işçiler, "ücret, yol, yemek ve yıllık izin paralarını" hem alamadıkları hem de buna itiraz eden işçilerin işten çıkarılmakla tehdit edilmesi nedeniyle iş bırakma eylemi yapmıştı. (01.09.14)

Kent-Gıda grevinin sonuçları

24 gün süren Kent Gıda grevi topu sözleşme imzalanmasıyla sonuçlandı. Aslında grevin bizlere gösterdiği, daha çok işçilerin isteklerine karşı sendikanın yine bildiğini okumasıdır. Grev başlamadan önce işçilerin aralarında anlaştığı herkese seyyanen 320 lira net ücret artışı istekleri karşılanmadı. Ayrıca işçiler, zammın altı aylık olmasını da istemiyorlardı. Çünkü altı ay sonrasında yapılacak olan zammın ilk altı ay için bir faydasını göremeyeceklerini söylüyorlardı.

Grev kararı alınmadan önce patronun verdiği 1. altı ay için 220 lira ve 2. altı ay için 50 lira artışın üzerinde zam aldıkları

için grevin bir nebze de olsa patrona geri adım attırıldığını söyleyebiliriz. İmzalanan sözleşmeye göre 1. altı ay için ücreti 1.500 liranın altında olanlara 50 lira iyileştirme zammı ve sonrasında bütün işçilere 200 lira seyyanen zam, 2. altı ay içinse yine herkese seyyanen 130 lira zam yapılacak. İkinci yıl ise enflasyon artışı 1 puan zam yapılacak.

Buna göre işçilerden ücreti 1.500 liranın altında olanlar bürüt 380 lira 1.500 liranın üzerinde olanlarsa 330 lira zam aldılar. İşçilerle görüşemediğimiz için nasıl düşündüklerini bilmiyoruz fakat grev sırasında görüştüğümüzde

artık bu oranı almadan geri dönmeyiz diyorlardı. Fakat bir korkuları vardı o da sendikanın sormadan ve kendilerine grev ödeneği vermemek için 29'uncu günde grevi sonlandırabileceğiydi.

Bayramın ikinci günü Tek Gıda İş başkanı, bayramlaşma ziyaretinde işçilere moral vererek "gerekirse grevi 8 ay devam ettirmeye hazırız" diyordu.

Sendikacılar bunu her zaman yapar zaten. Sonuçta işçiler net diye çıktıkları ücret zammını bürüt olarak aldılar. Eğer mücadeleleri olmasaydı, bunu bile alamayacaklarını kabul edebiliriz. (02.09.14)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Gıda

Erken kalkan çok yol alır

Fabrikanın taşınma işlemleri hala devam ediyor. Bu süreçte işçiler, yeni fabrikaya götürülecek olan çalışanların isimlerinin bir an önce açıklanmamasından şikâyetçi. Çünkü çocuğu olanlar için okul sorunu şu anda en büyük sorun. Rafine, SCN ve Kurutma bölümlerinde çalışanlar, bunun için bölüm amirleri ile konuşarak en azından okul bitene kadar servis talebinde bulunmuşlar. Fakat şimdiye kadar bir cevap alamamışlar.

Bu talepleri giderilmeyen işçiler, başka bir çözüm düşündüler. Eğitim süresi boyunca yeni fabrikaya servisle gitme sorunu yaşamaktansa, yeni fabrikanın bulunduğu çevreye taşınacak olanların isimlerinin belirlenmesi ve bu arkadaşlar için ters yönde servis verilmesini önerdiler. Böylece en fazla iki ay servis sorunu yaşanacaktı. Bir çok işçi bu öneriyi olumlu karşıladı fakat sendikaya gitmek yerine yine bölüm amirleriyle sorunu halletmeye çalıştılar.

Teknik Müdürlüğe bağlı bölümlerde de aynı sorunlar var ve burada çalışan işçiler, son sözleşmeyle sendikalı oldular. O nedenle daha sendikaya alışamadıkları gibi sendikayı hala önlerinde bir engelmiş gibi görüyorlar. Ancak aynı sorunları yaşıyorlar ve bu öneri onların da sorunlarına bir çözüm getireceği için sendika ile iletişime geçmeleri gerekiyor.

Arkadaşların sendika temsilcileriyle olan konuşmalarında, sendikayı çalışmaya zorlayarak, taşınmayla

ilgili tüm sorunları için bir cevap istediler. Sonuçta sendika, patronla konuşma gereği duyarak en azından işçilere bir cevapla döndü.

Patron, Ağustos ayı sonunda götüreceği işçilerin isimlerini açıklayacağını ve okul süresince şimdiki ikametlerinden servis vereceğini söylemiş. Tabi tüm bu vaatler yazılı olmadığı için her an değişme ihtimali var. Fakat şimdiye kadar sendikayı kullanmamış olan işçilerin sendikayla tanışmaları bakımından iyi bir fırsat oldu.

Makine Dairesi bölümündeki makinelerden ikisi daha sökülerek Malezya'ya gönderildi. Bu nedenle o bölümde çalışan ve çıkış bekleyen işçilerden on altısı işten çıkartıldı. Zaten beklenen ve istek dâhilinde olduğu için olağan karşılandı.

Yeni fabrikaya gitmeyi istemeyen işçilerden önümüzdeki haftalarda da çıkmayı bekleyenler var. Fakat daha önceden gitmeyi kabul etmemiş olanlardan on bir işçi şimdi gitmek istiyor. Patron tarafı kadrom doldu diyerek götürmek istemese de sendika bu konuda ısrarcı.

Karşıdaki yeni fabrikada ise önümüzdeki sözleşme için bir zemin hazırlama amacıyla, gelecek zam oranının ne olması gerektiği konusunda işçiler kendi aralarında konuşmaya başladılar. Bunda eski fabrikadan gidip son sözleşmede etkin olan işçilerin payı büyük. Şimdilik konuşulan herkese 300 lira net zam. Eskilerin söylediği her şeyin doğru olması düşünülemez ama "erken kalkan çok yol alır" sözü duruma oldukça uygun. (Bir işçi)

Fazla mesai var ama ücretini istemek yok!

İşten çıkarılanların yerine eleman alınmadığı için işimiz günden güne zorlaşıyor. Herkes zorlandığını söylüyor, çözüm arıyor. Tek çözüm, topluca işi bırakıp üretim yapmamak. Ancak bazı arkadaşlar, işten atılmaktan çekiniyor. Çünkü herkesin ev kirası, geçim derdi var. Bunun suçu bizde değil, düzende.

Perşembe günü yapacağımız işi bitiremeyince kalanını gece vardiyasına bıraktık. Gece vardiyası, patrona rapor yazmış. Patron, şefi çağırdı, neden böyle yapıldığını sordu. Şef, elemen az diyor, patron ise iş bitmediyse geç çıkın diyor. Ertesi gün, iş bitmediği için geç çıktık.

Sonunda bir işçi arkadaşım canına yetti, müdüre gidip fazla mesai ücretini istedi. Müdür, sanki ne olduğunu bilmiyormuş gibi şefi çağırıp neden mesai istendiğini sormuş. Şef de bu işçi arkadaşı azarladı; geç kaldığı günlere saymasını söyledi.

İşçinin derdi şefin umurunda değil, patronun çıkarımı kolluyor. Ancak arkadaşın tek başına mesai ücreti istemesi de yanlış. Korkmanın, çekinmenin bir faydası yok. Hakkımızı ancak birlik olup üretimi durdurursak alabiliriz. Birlik olana kadar, şeflere, müdürlere ve patrona seyirci kalacağız. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

CHP, olağanüstü kurultayı ve işçi sınıfı çıkarları...

CHP'nin Mart ayındaki belediye seçimlerinde ve de Ağustos ayındaki cumhurbaşkanı seçimindeki başarısızlıklarından, parti içindeki çalkantılar, hat safhalara çıkıp 5-6 Eylül olağanüstü kurultay kararı ile sonuçlandı. Şu anda parti içi muhalefette öne çıkanlar, Muharrem İnce etrafında toplananlar.

Muhalliflerden bir sürü eleştiri geliyor... ama temel eleştiriler, CHP yönetiminin bir türlü "işe yarayan, etkili" bir "siyaset" bulup yeniden iktidar olamaması ekseninde yoğunlaşıyor. Kimileri CHP'nin "esas Sosyal Demokrat" çizgisini ön plana çıkarmadığına, kimileri esas "ulusal, milliyetçi" çizgini temel almadığına, başarılı olamadığına vurgu yapıp kendi doğrultularında yeni bir siyasetin mutlaka gerekli olduğunun altını çiziyorlar.

Bu olağanüstü kurultaya sebep olan Muharrem İnce ekibi, Muharrem İnce ağzından partiye bir sürü eleştiri yapıp kendileri kurultayı kazanırlarsa "parti içi demokrasiyi" gerçekten uygulayacaklarını, "Türkiye'yi rayına oturtabilir" umutları olduğunu açıkladı ve de Muharrem İnce "ben iktidar vaat ediyorum, umut olacağım" deyip, "700 oyla genel başkan seçilirim" diye kestirip attı. Sonra da sıra ile "Başbakan Davutoğlu ile Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı ve de AKP'yi silip süpüreceğini" anlatıyor.

Hatırlanacağı gibi eski genel başkan Deniz Baykal'ı

deviren Kılıçdaroğlu ekibi de Baykal ekibini devirdikten sonra "halka", "çok, çok büyük vaatlerde" bulunup "büyük ümitler" yaratmıştı! Kılıçdaroğlu ekibi altındaki CHP'nin siyaseti ve sonuçlarına kısa bir göz atmak bile CHP'nin sadece ve sadece burjuva sınıfına hizmet verdiğini ve de kitlelere ve Kürt yoksullarına sadece vaatlerde bulunmakla yetindiğini somut olarak görürüz.

Daha da kötüsü, bazı dönemlerde yoksul kitlelere en azından lafta hitap eden CHP, örneğin Bülent Ecevit'in

olarak gözler önüne seriyor. Örnek mi? Mart ayındaki belediye seçimlerinde CHP'nin, en önemli kent olan İstanbul adayı, Sarıgül oldu. Sarıgül her şeyden önce CHP'den, daha önce bazı yolsuzluklar nedeniyle ihraç edilmişti ve de Şişli belediye başkanlığı döneminde işçilere karşı uyguladığı işçi düşmanı siyaset ve Koç gibi büyük patronlar ile arasının çok iyi olduğu biliniyor. Başka bir anlamlı örnek Ankara belediye adayı olarak bula bula eski bir MHP'li siyasetçiyi aday

gösterebilme marifetini gösterdikten sonra, Ağustos ayındaki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde "daha iyi bir Müslüman olan" Ekmelettin İhsanoğlu'nu destekledi. Bu tür örneklerle uzun sayfalar dolar...

CHP'nin yönettiği tüm belediyelerde de, utanç verici bir uygulama olan taşeron

sistemi uygulanıyor. Halbuki CHP bu sisteme karşı olduğunu söylüyor! Son bir örnek, birkaç gün önce, 2 Eylül'de CHP'li belediyeyi protesto etmek için CHP Beşiktaş ilçe binasını işgal eden 10 işçi gözaltına alındı.

Ne emekçiler ne de Kürt yoksulları, CHP gibi bir burjuva partisinden kesinlikle medet beklememeli. AKP'nin yıprandığı bir ortamda CHP, tek başına veya koalisyon şeklinde yeniden iktidar olabilir. Ama o da temel olarak AKP gibi burjuva ve kapitalistlerin çıkarlarını savunacaktır. (03.09.14)

"Karaoğlan" döneminde "toprak işleyenin" olmalı, "emekçilere hakları verilmeli" gibi söylemlerde bulunuyordu. (Tabi iktidara gelince de her zamanki gibi yine burjuvaların, kapitalistlerin çıkarlarını savunmuşlardı). Ama şimdi artık lafta bile bunları söyleme zahmetine katlanmıyorlar bile! Öyle ki AKP'nin aldattığı, istismar ettiği yoksul kitleler, CHP'yi bir umut olarak görmedikleri gibi, onu "varlıklı sınıfların" partisi olarak görüyor.

CHP'nin sadece son yıllarda uyguladığı siyasete ve yönettiği belediyelere bakmak bir düzen partisi olduğunu somut

Uluslararası Gündem

Afrika

Ebola salgını

19 ağustosta Dünya Sağlık Örgütü, Batı Afrika'yı etkileyen Ebola salgınının 2.240 kişiye bulaştığını ve 1.229 kişinin ölümüne yol açtığını açıkladı. Ama Dünya Sağlık Örgütü'nün de belirttiği gibi bu rakamlar gerçeklerden çok uzak.

Salgın olan bölgelerde bütün hastalar, sağlık hizmetlerinden yararlanamıyor. Sağlık ekipleri yeterli sayıda olmadığı ve bu bölgelerdeki yol ve ulaşım yetersizliğinden dolayı salgının etkilediği bütün köylere ulaşmıyor.

Batı Afrika'dan dönen bir Sınır Tanımayan Doktorlar temsilcisi: "Durum o kadar hızlı bir şekilde kötüye gidiyor ki, bizim yaptıklarımız hemen yetersiz kalıyor" deyip şunu ekledi: "Altyapı tamamen yetersiz. Eğer Liberya'daki durumu kontrol altına alamazsak, tüm bölgeyi kesinlikle istikrarlaştıramayız. Üstelik bu, buz dağının sadece görünen bölümü." Salgının yol açtığı zayıflıklar ve hastalığı göğüslemek için yapılan çabalar, kıtanın somut durumunu da gözler önüne seriyor.

Ebola virüsü yeni değil, 1976'da tespit edilmişti. O tarihten beri, virüsün ölümcül bir kanamaya yol açtığı biliniyor. Virüs çok bulaşıcı, sadece basit bir dokunma ile yayılıyor ve de ona karşı ne bir çare ne de bir aşı var. Şu anda, salgına karşı tek çare tespit edilen hastaları karantina altına alıp başka insanlarla olan ilişkilerin kesilmesi. Ama hastaları tespit etmek de o kadar kolay değil. Bu aşamada bazı köyler, bazı kentler ve hatta Liberya örneğinde olduğu gibi, ülkenin

bütünü karantinaya alınmak durumunda.

Araştırma ekiplerinin işe başlamasıyla hemen bir çözüm bulmak mümkün olmayabilir. Örneğin AIDS'e karşı bir aşı hala uygulama aşamasına gelememi. Ama buna rağmen uluslar arası büyük ilaç şirketleri, bu işte artık para olduğu için yatırımlar yaparak AIDS'e karşı bazı ilaçlar bulup hastaların hayatını kurtarmaya yardımcı oldular ve onlar

yoksul. Üstelik durum giderek daha da kötüye gidiyor.

Sözü edilen bu rapor, durumun daha da kötüye gitmesinin sebebinin gıda maddelerindeki fiyat zamları ve yayılan şiddetli çatışmalar olduğunu belirtiyor. Yani temel neden, dünya kapitalizminin normal diye nitelenen, ama içler acısı olan işleyiş biçimidir.

Bu rapora göre, eğer zengin ülkelerin yoksul ülkelere

için daha da önemlisi, hissedarlar ceplerini doldurdu. Çünkü en azından ABD ve Avrupa Birliği'nde bu alanda bir pazar oluştu. Ama Ebola virüsü daha önce tespit edilmiş olmasına rağmen, ilaç şirketleri hiç ilgilenmedi, çünkü onlar için bu alanda para getiren bir pazar oluşmamıştı. Bu nedenle para kazanma olanakları yoktu!

Yeryüzündeki yoksulluk kapitalizmin ürünü

Dünyada yaklaşık 1.2 milyar insan, günde 1.25 dolardan daha az bir para ile geçinmek zorunda. Birleşmiş Milletler'e bağlı Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın bir raporuna göre dünyada 2.2 milyardan fazla insan

verdiği kıyımlar, gerçekten gerektiği gibi dağıtılmış olsa, en yoksullara asgari bir güvence sağlamak mümkün olacaktı! Bu ne iki yüzlülük! Yoksul ülkelerde yaşayan kitlelere hükmedenler, insani duygular taşıyan kişiler değil, diktatörler ve emperyalist talanların ardından kalan kıyımları yağmalayan silahlı çetelerdir.

2000 yılı başında Birleşmiş Milletler, 2015 yılına kadar, dünyadaki aşırı yoksulluğu yarı yarıya azaltmayı kendine hedef belirlemişti.

Bugün artık bundan söz bile edilmiyor. Yeryüzünde milyarlarca insan çaresiz bir şekilde kıvrılıyor. Küçük bir azınlık büyük bir çoğunluğun aleyhine aşırı derecede servet ediniyorsa, bugün yaşananların farklı olması mümkün mü? LO (22.08.2014)

ABD’de kitle isyanı

Missouri eyaleti Saint Louis kentinin taşrasında bulunan Ferguson’da beyaz bir polisin 18 yaşındaki silahsız siyahi bir genç olan M. Brown’u 9 ağustosta öldürmesinden bu yana öfke giderek büyüdü.

Cinayeti işleyen polis saldırıya uğradığını iddia etse de bir görgü tanığı, gencin ellerini havaya kaldırıp polise teslim olmak üzere olduğunu söylüyor. O günden bu yana, halkın üçte ikisi siyahi olan bu kentte kitleler her gün sokağa çıkıp ellerini havaya kaldırarak öfkelerini; “eller yukarıda, ateş etmeyin”, “adalet yoksa barış da yok” gibi şiarlarla ifade ediyor. Sokağa dökülen kitleler, kolluk güçleriyle çatışarak katil polisin cezalandırılmasını istiyor.

Son bir haftadan beri gerginlik giderek daha da arttı, çünkü yetkililerin tutum ve kararları kitlelerin öfkesini ve isyanını daha da büyüttü. Yetkililer, önce katil polisi haklı çıkarmaya çalıştı ve de ismini vermek istemedi, üstelik bu genç siyahinin bir dükkanda ufak tefek bir şeyler çaldığını görüntüleyen bir video görüntüsünü yaydılar. Ama ardından bunun cinayete bir ilgisi olmadığını kabul etmek zorunda kaldılar. Yürüyüşe katılanlar arasına, dayanışma amacıyla siyahi bir polis şefinin gönderilmesi de yürüyüşe katılanları sadece kısa bir süre sakinleştirdi.

En sonunda yerel polis devre dışı bırakıldı ve yerine merkezi devlet polisi devreye sokuldu. Yürüyüşe katılanlara karşı zırhlı araç gibi askeri malzemelerin de devreye sokulması kitlelerin öfkesini daha da artırdı. Ardından gelen hafta sonu sokağa çıkma yasağı kararı,

öfkeye hat safhasına çıkarıp şiddetli çatışmalara yol açtı.

Pazartesi, ayın 18’inde, yapılan otopsi M. Brown’un biri başının üstünden girip beyni yararak aşağından çıkan ölümcül kurşun olmak üzere 6 kurşun ile öldürüldüğünü ortaya koydu. Bu kurşunların hiçbiri yakın mesafeden atılmadı. Polisin tehdit edildiği iddiası doğrulanmadı, aksine gencin teslim olduğu kesinlik kazandı...

Eyalet valisi paniğe kapıldı ve federal devlete bağlı askerin müdahale etmesi talebinde bulundu. Eylemlere katılanların katil polisin tutuklanmasını ısrarla istemeleri ve 22 bin kişilik kentte yetkililerin bir türlü huzuru sağlayamaması, devlet yetkililerini korkutuyor.

Denetimleri dışına çıkan durumun her geçen gün daha da uzaması, isyanın başka kentlere de yayılma riskini arttırdığı için endişeleniyorlar.

Çünkü polisin ve yetkililerin genç siyahilere karşı ırkçı davranışları sadece Ferguson ile sınırlı değil. 2012 yılında yolda sakin bir şekilde yürüyen başka bir siyahi gencin, T.Martin, katledilmesi ve katilinin serbest bırakılması hala hafızalarda. New York Times gazetesine göre “son 20 yılda polis tarafından silahsız genç siyahilerin katledilmesi hem küçük hem de büyük kentlerde isyanlara yol açtı.”

Spark (Kıvılcım) adlı 15 günlük Troçkist ABD’li gazete başyazısında şunları belirtiyor: “Bu olaylar, Missouri eyaletindeki Ferguson’da meydana geldi. Ama ülkenin herhangi başka bir kentinde de yaşanabilirdi. Çünkü yolda yürüyen her hangi bir genç siyahi, her zaman canlı bir hedeftir.”

Küçük bir kent olan Ferguson’da kitlelerin isyan edip kararlı bir şekilde adalet istemeleri ve bunun peşini bırakmamaları, ülkenin diğer bölgelerindeki kitleler arasında, özellikle de siyahi kitleler arasında, büyük yankılar bulabilir.

İşte bu nedenle de Federal devletin kendisi devreye girip Ferguson’a, durumla ilgili güvenilir bilgiler elde etmek amacıyla 40 tane istihbarat uzmanı gönderip ev ev insanlar ile görüşüp bilgi almaya çalışıyor. Pazartesi günü ise Obama şahsen, 20 Ağustos Çarşamba günü başsavcının olayı yakından takip edeceğini duyurdu ve de Federal Devlet askeri güçlerinin olaylara ölçüsüz müdahalede bulunduğundan dolayı endişeli olduğunu, özel olarak belirtti. Obama bu askeri müdahaleyi isteyeninin kendinin değil, Missouri valisinin olduğuna da vurgu yaptı.

Yine ayın 19’unda Ferguson’a sadece birkaç kilometre uzakta bulunan Saint Louis’de 2 tane beyaz polis 23 yaşındaki bir siyahi genci, bıçakla tehdit edildikleri bahanesiyle, ateş edip katlettiler. Bir defa daha bir siyahi genç köpek gibi öldürüldü. Bu olay yeniden öfke ve isyan patlamasına yol açtı ve Saint Louis kentinde hemen ardından birkaç yüz kişi sokağa döküldü. Bu yeni cinayet öfkeleri yeniden büyütüp durumu yeniden patlama aşamasına götürebilir. Federal yetkililer de dahil, tüm yetkiler daha da sıkışabilirler. Bu iğrenç cinayetlere karşı verilecek tek umut yolu kitlelerin ayaklanmasıdır. LO (22.08.2014)

Onlarca yıl süren emperyalist müdahalelerin feci sonuçları

ABD Irak'ta yeniden havadan askeri müdahaleye başladığı 8 ağustostan bu yana, Sunni köktenci Irak-Şam İslam Devleti'ne (İŞİD) karşı 90 tane hava bombardımanı gerçekleşti ve de ileride bu bombardımanları İŞİD'in etkin olduğu Suriye'deki bölgelere de yayacağı tehdidinde bulundu. İŞİD'in köktenci milisleri Irak'ın batısındaki askeri saldırılarını Ocak ayında başlatmıştı ve Haziran başında iyice yoğunlaşmış ülkenin ikinci büyük kenti olan 2 milyon nüfuslu, Musul'un ele geçirilmesine yol açtı. Çatışmalar devam ediyor. İŞİD ordusu, önce Kuzey Irak Kürdistan özerk bölgesinin başkenti Erbil'e 20 km kadar yaklaştı ve ardından da 23 ağustosta, Bağdat'ın 200 km kuzeyinde bulunan Beji petrol rafinesini ele geçirmek için başka bir askeri saldırı başlattı. Esas amaç başkenti ele geçirmektir. Irak-Şam İslam Devleti, gelinen son aşamada neredeyse Irak-Suriye sınırları arasında, Sunni milislerin denetimi altında olan bir bölge oluşturdu.

Irak ordusu bu milis güçler karşısında hiçbir direniş gösteremedi. Böylece 2003'den beri emperyalist ordularının işgalini yaşayan Irak ve onlardan geriye kalan merkezi devletin ne kadar kırılğan olduğu iyice açığa çıktı. İŞİD'e karşı askeri saldırıları, sadece birkaç defa, Kürt askeri birlikleri başarabildi. Barzani'nin Kuzey Irak özerk devleti bu başarıları fırsat bilerek, ABD'ye karşı daha bağımsız bir konuma gelebilmek için çaba harcıyor.

Irak'ta durum öyle bir aşamaya geldi ki, ülke Kuzey'de

Kürtler, güneyde ve Bağdat'ta Şii milisler temellerine bağlı olarak cemaat, etnik ve dini temeller ekseninde bölünme tehlikesini taşıyor. Durum o kadar tehlikeli ki artık iş Irak ile sınırlı kalmayıp, Suriye ve ardından bölgedeki Lübnan, İran, Ürdün, Türkiye gibi ülkeleri de istikrarsızlığa sürükleyebilir ABD hükümetinin son

askeri hava müdahaleleri haklı çıkarmak için yaptığı açıklamalar bildik eski açıklamalarla "sınırlı". Amaç Musul'daki saldırıya uğrayan Hristiyan nüfusu veya kitlesel saldırıların hedefi olan Ezidileri ve Irak'taki mevcut diğer etnik ve dinsel azınlıkları teröristlere karşı korumakmış. ABD yetkililerinin açıklamalarına göre hava bombardımanları, sadece İŞİD askeri güçlerini hedef alacak ve Irak'taki sivillere hiç zarar gelmeyecekmiş! Artık bu gibi yalanları kimse yutmuyor. Ama Pentagon hiç yüzü bile kızarmadan, ağustos başından beri yapılan hava saldırıları sonucu teröristler yok edildi diye duyurularında bulunuyor.

İŞİD milislerinin yaptıkları gerçek bir barbarlık. Ama ABD'nin yaptığı müdahaleler, kitlelere kesinlikle hiç yardımcı olmayacak. Hatta bunun aksi olacak. Bugün İŞİD

milislerinin barbarlığı ve teröristliğine hedef olan, aynı zamanda da yoksulluk içerisinde olan kitleler; özellikle de yerlerini terk edip çok feci koşullarda Irak veya Suriye ya da diğer komşu ülkelerdeki kamplarda yaşamak zorunda olan yüz binlerce kadın, erkek ve çocuk çok büyük bedeller ödüyor.

Yaşanan bu canice durumun esas sorumlusu, başta ABD emperyalizmi olmak üzere, Fransa gibi ikinci derecede önemli emperyalist ülkelerin de dahil olduğu güçlerin, başta petrol

kaynakları olmak üzere bu bölgedeki zenginlikleri talan etmek için dayattıkları hakimiyettir. Eğer emperyalist güçler, bölgede hakimiyetlerini oluşturmak için Irak halkını, direk veya dolaylı yollarla bölüp bir birlerine düşman etmeselerdi, bugün Sunni azınlığın çıkarlarını temsil ettiğini iddia eden, İŞİD milisleri veya irili ufaklı Şii milisleri gibi milisler, hiç oluşamayacaktı.

Emperyalist güçlerin onlarca yıl süren müdahalelerle, oluşmasına zemin hazırladığı bu canavarca güçler, artık tamamen denetim dışına çıkmış görünüyor. Bölgede yayılmakta olan kargaşa böyle bir seviyeye tırmanmaya başladı ki artık, başta ABD kökenli olmak üzere uluslar arası dev şirketlerin çıkarları da tehlikeye girmeye başladı. İşte emperyalist yöneticileri rahatsız eden tek şey budur. LO (29.08.2014)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Yüz yıl önce 1914'de, savaşa giden yol: Kapitalist kâr için milyonlarca ölü

1914'de başlayan Birinci Dünya Savaşının yüzüncü yılını andığımız sırada basın, savaşın nedenleri hakkında belirsizliği sürdürmeyi tercih ediyor. Zaten çoğu, 20 milyon kişinin öldürüldüğü katliamdaki kapitalist düzenin sorumluluklarını inkâr ediyorlar.

Le Figaro (Fransa'da sağcı bir gazete) "14-18, beklenmeyen savaş?" isimli bir makalesinde, siper katliamlarına, yöneticilerin de kurban oldukları, bahtsız rastlantıların neden olduğunu söyledi. *Le Monde* gazetesinde ise, tarihçi Nicolas Offenstadt, büyük güçler arasında "ekonomik rekabete önem veren marksist yorumları" reddederek makalesinde "Savaş hakkındaki ön yargı"lara saldırdı.

Aslında, dünyayı savaşa sürükleyen, ülkeleri yok eden, halkların kanını akıtanlar, kapitalist devletler arasındaki rekabettir.

Jaurès suikasta uğramadan beş gün önce "Kara bulutlar fırtınayı taşıdığı gibi kapitalizm savaşı taşır" sözlüyle doğru bir tespit yapmıştı. Ve, savaşın sınıf karakterinin altını çizmek için aynı konuşmada "Katliam ve vahşiliklerle baş başa kaldığımız bu ortamda barışı ve medeniyeti koruyabilmek için tek yol var; çok sayıda Fransız, İngiliz, Alman, İtalyan, Rus kardeşlerden oluşan proletaryanın bütün güçlerini toplayarak, milyonlarca insanın birleşerek kalplerin hep

birlikte atması ve tüyler ürpertici bu gidişatı engellemesidir" dedi.

1914-1918 savaşını askerler "Büyük Savaş" olarak adlandırdı. Bu savaş süresi ve yol açtığı vahşetler açısından "Büyüktü"... Dört buçuk yıl boyunca katliamların yaşandığı çatışmalar; 70 milyon asker çatışmalara katıldı ve 10 milyonu öldürüldü. İnsanlık o güne kadar böyle bir vahşi ve bu seviyede büyük bir katliam yaşamamıştı. Günde ortalama 6 bin 500 ve 15 saniyede bir insan öldürüldü! Bu savaş milyonlarca kadının dul, milyonlarca çocuğun öksüz kaldığı, milyonlarca ailenin yok olduğu bir savaştı...

Bütün toplumu ateşe sürükleyen savaş milyonlarca

malzemelerinin yorgunluğundan öldüler. Ek olarak "yan etki" diye adlandırılan milyonlarca ölüm var. Örneğin 1915'te Osmanlı yöneticileri bir milyon sivil Ermeni'nin ölümünü tertipleledi.

Tüm bunlara ek olarak savaş boyunca insanların çektiği besin yetersizliğinden ve halsiz düşmelerinden dolayı 1917 ile 1919 yılları arasında "İspanyol" gribi diye bilinen grip salgınında 20 ile 30 milyon arasında insanın ölümüne sebep oldu.

Emperyalist rekabet

Yirminci yüzyılın başında, Fransa ve İngiltere karnı tok burjuva uluslardı. Sömürge imparatorluklarını inşa etmek,

sanayicilerine ham madde temin etmek için ve ürünlerine pazar sağlamak için bütün dünyada birçok savaş yürütmüşlerdi.

1898 senesinde, Sudan'ı ele geçirme konusunda neredeyse birbirlerine gireceklerdi ancak,

sivilin de ölümüne yol açtı. Yüz binlerce kadın, çocuk ve de yaşlı insanlar Avrupa'nın göbeğinde aşıktan kıvrılarak can verdi.

Üstelik savaş, özellikle Afrika'da olmak üzere, sömürge ülkelerde zorla savaşa sürülen on binlerce insanın da katledilmesine yol açtı. Ama Afrika'da daha da çokları, yüz binlercesi, Avrupa'daki ordular için taşıdıkları yiyecek ve savaş

o sırada kendi sömürge imparatorluğunu zenginleştirmeye çalışan Alman burjuvazisine karşı olan bir dostça anlaşma ile sorunu çözdüler. 1905 ve 1911 senelerinde Fas üzerinde egemenlik konusunda Fransa ve Almanya karşı karşıya geldi.

Sömürgeleştirilebilecek Afrika ve Asya toprakları azaldıkça, bu üç güç arasındaki

çatışmalar artıyordu. Hepsinin sömürge alanını büyütmek için tek çaresi kalmıştı: Savaş gerekse bile, öbürlerin sömürgelerine el koymak.

Avrupa'da, geri kalmış Balkan bölgesinde egemenlik kurmak, önemli bir unsur haline gelmişti. Tutuşmanın kaynağı olan kıvılcım da bu bölgeden geldi. 28 Haziran 1914 Saraybosna suikastından sonra genel bir yangına doğru yol alındı.

Uzun zamandır hazırlanan savaş

Her türlü rekabet, özellikle ekonomik rekabet, uzun sürenden beri bir silahlanma yarışına yol açmıştı. 1905 ve 1914 arasında Fransız askeri harcamalarının yarı yarıya artması, silah endüstrisi kapitalistlerini çok memnun etmişti.

Alsas ve Moselle bölgelerini yeniden ele geçirmek ve Ren nehrinin sol kıyısını almak umuduyla doğrudan doğruya Almanya'ya karşı çıkan Fransız generalleri, savaşa uzun zamandır hazırlanıyordu. Savaş fikirlerin sürekliliğini kanıtlayan 1914 stratejisi hazırlanan 17'inci plandı. Tabi ki Alman kurmayında da durum pek de farklı değildi.

Bütün bir ulaşım sistemi, bir sürü depo ve silah fabrikası, savaşın tetiklendiği anda çalışmaya hazır bekliyordu. En küçük köyde bile, emir verilip afiş asıldığı anda bütün yedek askerler seferber edilebilirdi. Seferberlik afişi 1914'den yaklaşık on yıl önceden hazırды.

Savaşa zorla sürüklenen halklar

Zaten iki sene zorunlu askerliği dayatan Fransız hükümeti, 1913 senesinde askerlik süresini yeni bir yasayla üç seneye çıkardı. İşçi sınıfı bu karara düşmanca tepki gösterdi: Sosyalist Parti (SFİO) Paris banliyösünde 100 bin kişi toplayarak eylem hazırladı. Kışlalarda ise eve dönecek olan askerler arasında bir hafta boyunca çalkantı yaşandı.

Toul'den Rodez'e kadar subayları itip kaktılar,

Enternasyonal'i söylediler ve şehre inemeye çalıştılar. Genel Kurmay olayları bastırarak, düzeni yeniden sağladı. Öte yandan hükümet anarşist ve ordu karşıtı propaganda yapmakla suçladığı CGT sendikasına polisi gönderdi.

Sosyalist, sendikacı veya anarşist militanlar katliamı engellemeye kararlı olan militan işçilerin hepsi B Defteri'e (1886'da General Boulanger tarafından başlatılan ve Birinci Dünya Savaşı arifesinde ulusal seferberliği bozabilecek insanları fişlemek için kullanılırdı) polis tarafından fişleniyordu.

Savaşın nedenleri 1914'den çok önce teşhir edildi

"Onların" ulusal burjuvazinin kârı için işçileri ve köylüleri ölüme sürüklenme hazırlıkları Avrupalı işçi hareketi örgütleri tarafından teşhir edilmişti. 1912'de Basel'de düzenlenen sosyalist uluslararası işçi kongresinde kabul edilen manifesto, halkları yaklaşan emperyalist savaşa karşı uyarıyordu. Oluşan savaş koalisyonlarının amaçlarının

altını çizerek bütün ülkelerin sosyalistlerini "kapitalist emperyalizme karşı proletaryanın uluslararası dayanışmasının gücünü" kullanmaya çağırıyordu.

Ancak dönüm noktası olan 1914 yazında, Bolşevik parti ve İtalyan sosyalist partisi dışında Avrupa partilerinin önde gelen yöneticileri -Fransa'da SFİO, Almanya'da SPD, İngiltere'de İşçi Partisi- kendi ulusal burjuvazilerine hizmet etmek için enternasyonalist

tutumlarını inkâr etti. Vatani savunma uğruna önde gelen sosyalist partilerin ihaneti, savaşta kapitalizmin sorumluluklarını silmeye katkıda bulunacaktı.

İlk dünya katliamlarını başlatan kapitalist düzenin yol açtığı rekabettir. Aynı şekilde emperyalizm bugün de güç kullanarak adaletsiz bir dünya düzenini sürdürmek için birçok çatışmaya yol açmaya devam ediyor. Toplumu, 20. yüzyılı kana bulayan savaflara bir kez daha düşmekten korumak için tek etkili yol, bu sistemi devirmektir. LO

Anma... Anma... Anma...

12 Eylül darbesi yalanları

Hükümet programında demokratik bir anayasa vaat eden Davutoğlu, birkaç gün öncesinde Özal'ın geleneğinin takipçisi olduğunu söylemişti. Özal'ı savunup 12 Eylül darbesini ve onun ürünü olan anayasayı yermek patronların "has" adamı olan Özal'a haksızlıktır!

1970'lerin sonuna doğru ekonomi çıkmaza girmişti. Kâr oranları düşen patronlar, düşük ücret dayatıyor, işçi çıkarma serbestliği istiyordu.

Demirel'in başında olduğu dönemin hükümeti, 24 Ocak Kararları'nı açıkladı. Bu kararların mimarı, eski MESS (metal iş kolundaki patron sendikası) başkanı o dönem DTP (Devlet Planlama Teşkilatı) müsteşarı olan Turgut Özal'dı. Kararların amacı ekonomide istikrarın sağlanması olarak açıklandı.

Ancak 24 Ocak Kararlarının uygulanması; devalüasyona ve faizlerin yükselmesine yol açtı. Üstelik ihracata dönük üretim yapılmasını teşvik etmek için kamu ürünlerinin fiyat artışına yol açtığından, uygulanması tepkilere neden oluyordu. İşçiler, hızla düşen satın alma güçleri nedeniyle daha yüksek ücret artışı istiyor, bunun sonucunda grevler sertleşiyordu.

24 Ocak Kararları, grevleri daha da yaygınlaştırdı. 1980'de, artan grevcilerin yanı sıra hükümetin "grev ertelemesi" nedeniyle 120 bin işçi greve çıkarılmamıştı. 1980 yılı, en çok grevin ertelendiği yıldır.

Patron örgütleri grev hakkının sınırlanmasını istiyor ve ücret artışlarının enflasyonu körüklediğini, ücretlerin düşürülmesi gerektiğini söylüyordu.

Sonunda normal düzen içinde 24 Ocak Kararları'nın uygulanamayacağı netleşince, devreye ordu girdi. Özal, hazırladığı kararları, asker süngüsüyle uygulayacaktı.

12 Eylül darbecilerinin ilk kararlarından biri, siyasi partilerle birlikte, grevdeki işçilerin %87'sinin üyesi olduğu DİSK'in kapatılması oldu. Ücretlere düşük bir zam yapıp, tüm grevler kaldırıldı. Önceden hazırlanmış listelere göre 5 bin işçi işten çıkarıldıktan sonra, kağıt üstünde işçi çıkarılması yasaklandı.

Daha sonra, sözleşmeler için yetkili işçi, işveren ve hükümet temsilcilerinden oluşan 9 üyeli Yüksek Hakem Kurulu oluşturuldu. İşçileri, Türk-İş temsil ediyordu. Darbeyi alkışlayan Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide, 12 Eylül hükümetinde Sosyal Güvenlik Bakanı oldu. 400 bin işçi, yedi ay sonra çalışmaya başlayan Yüksek Hakem Kurulu'nun karar almasını aylarca bekleyecek ama bir türlü sıra gelmeyecek, gelenler de hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bu kurul aracılığıyla yapılan en büyük saldırı, ücretin enflasyon karşısında geriletilmesi oldu. Yüksek Hakem Kurulu, hükümetin öngördüğü enflasyona göre zam veriyor ama hükümet, 24 Ocak Kararları uyarınca fiyat

denetimi yapmadığı, enflasyonu sözde serbest pazarın gereği ama gerçekte vurgun yapmak için düşürmediği için, öngörülen enflasyon oranına hiç yaklaşmıyordu. 1980-88 yılları arasında işçilerin satın alma gücü %28, memurların %41.5 oranında düşürüldü.

Öte yandan, kıdem tazminatı ve ikramiyeye sınırlama getirildi, SSK pirimi için işçinin ücretinden yapılan kesinti arttırıldı. Getirilen yeni sendikal düzende, sendikalaşma, sözleşme ve grev hakkında önemli kısıtlamalar yapıldı. Hak grevi, dayanışma grevi, genel grev, iş yavaşlatma yasaklandı.

1984'te sendikalar yeni yasalar çerçevesinde çalışmaya başladığında, kayıtlı 2.5 milyon işçiden sendikaya üye olanların sayısı 1 milyon 427 bindi. Bu işçilerin 507 bini genişletilmiş olan grev yasağı kapsamındaydı. Gerçekte sendika ve grev haklarından yararlanan işçi sayısı 920 bindi. Bugün işçi sayısı çok daha fazla olmasına rağmen, hala yürürlükte olan bu yasalar sonucunda sendikalı işçi sayısı daha da düştü. Yani darbe ve Özal, amacına ulaştı.

12 Eylül darbesine işçi sınıfının ilk karşı çıkışı 1989 Bahar Eylemleri ile oldu. Bu mücadeleyle, başta kamuda çalışan işçiler olmak üzere, satın alma gücünü biraz olsun yükselttiği gibi yasalarda ve toplumda demokratikleşme yönünde gelişmelere yol açtılar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.